

LBRIS

We know
books

MARNI MANN

**CÂND
SE AȘTERNE
CENUȘA**

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Alix

În prezent

– 911, ce urgență aveți? am spus în cască, privind monitorul.

În timp ce am așteptat răspunsul, am tras printre dinți aer în piept și mi-am așezat degetele pe tastatură, lovind cu degetul mare în tasta *space*, dar nu atât de tare cât să o apăs. Trupul mi s-a încordat. Vârfurile degetelor de la picioare îmi apăsau în talpa pantofilor.

Era un ritual.

Un ritual pe care-l repetam de fiecare dată când răspundeam la un apel.

– Sunt în Grădina Publică, a spus femeia. Și un bărbat tocmai a căzut dintr-un copac. E pe jos și țipă. Probabil îl puteți auzi în fundal. Pare să se fi lovit la braț.

După ce am evaluat descrierea ei, pieptul mi s-a detensionat. Aerul pe care îl ținusem în mine a ieșit încet printre buze.

Degetul mare a încetat să mai lovească tasta *space*.

– Cum vă numiți? am întrebat.

– De ce vă trebuie asta?

– Pentru înregistrare și ca să știu cum să vă spun.

– Nu aş vrea să vă dau numele de familie, dar prenumele meu este Rachel.

– Rachel, am repetat, completând datele în sistem. Ştii cum se numeşte bărbatul?

– Nu îl cunosc. Doar treceam pe aici împreună cu prietenul meu şi am văzut când s-a întâmplat.

– Poţi să te apropii de el şi să-l întrebi dacă e bine?

– Uite ce-i, am sunat doar ca să fiu drăguţă. Nu am timp să mă duc şi să-i evaluez starea.

Înainte să apuc să răspund, Rachel a închis telefonul.

Aşa că am terminat de introdus informaţiile în baza de date şi am trimis un echipaj de urgenţă la Grădina Publică. Înainte să părăsească sediul, oamenii din echipa de intervenţie ştiau deja că persoana spre care se îndreptau ar fi putut avea un braţ rupt, un umăr dislocat sau chiar o traumă craniană şi că nici un alt simptom nu fusese raportat.

După ce am alocat codul corespunzător, m-am deconectat de la calculator şi mi-am dat jos casca. Mi-am luat apoi geanta din sertarul de jos şi am scos telefonul. Am găsit ultimul mesaj de la Rose şi am început să tastez:

Eu: Nu o să ajung. Sunt epuizată.

Rose: Dacă nu apari, vin la tine acasă şi te târăsc cu forţa afară. Tu alegi.

Eu: Plec acum de la muncă. Ne vedem în 15 minute.

Rose: Sunt la o masă afară, chiar la intrare. Nu ai cum să mă ratezi.

Am băgat telefonul înapoi în geantă şi m-am ridicat de la birou, după care am traversat call centerul. De aici se răspundea tuturor apelurilor mai mult sau mai puţin urgente din Boston.

Aici lucram în schimburi de opt ore şi gestionam mai mult de o mie de telefoane pe zi.

Mă întrebam dacă mă aştepta acelaşi ritual şi în ziua următoare. Sau un altul.

Sau poate nu o să am nici unul.

Acest gând a fost întrerupt în clipa în care am trecut pe lângă biroul Marlei şi m-am auzit strigată:

– Alix!

M-am oprit cu un oftat şi m-am întors, până am ajuns din nou în dreptul uşii ei.

– Hei! am zis, privind-o zâmbind în timp ce se ridica de pe scaun.

Marla era ofiţerul secţiei şi supraveghease departamentul în cei şase ani de când eram angajata oraşului. O cunoscusem când mă angajasem, pe când eram încă recrut la EMT.

M-a cuprins pe după umeri şi mi-a spus:

– Sper că a mers bine azi.

Am închis ochii şi am avut grijă să nu mă audă oftând.

Exact asta nu-mi dorisem.

Asta şi zâmbetele prea largi ale colegilor, când intrasem în call center ceva mai devreme.

Şi felicitarea care îmi fusese pusă discret pe birou, pe care o deschisese înainte să mi se termine tura.

Şi invitaţia la prânz pe care o refuzasem.

Chiar nimic din toate astea nu era necesar.

Şi era mult prea mult.

I-am răspuns la îmbrăţişare pentru că aşa era frumos şi i-am spus:

– Da, a fost bine azi.

După care m-am retras numaidecât.

– Ne vedem mâine?

– Desigur.

M-am întrebat dacă mâine avea să fie altfel.

Mă gândeam la asta în timp ce traversam secţia.

Clădirea forfotea, plină de angajați, dintre care pe mulți îi cunoscusem. Poate că de câțiva eram chiar apropiată. Dacă m-ar fi văzut, ar fi vrut să mă opresc. Ar fi vrut să vorbim.

Poate că unii ar fi vrut chiar să mă îmbrățișeze.

Ca să evit orice fel de contact, am scos telefonul și mi l-am lipit de ureche, prefăcându-mă că sunt foarte prinsă într-o conversație. În același timp, m-am ținut pe partea stângă a fiecărei încăperi prin care am trecut, înaintând cu ochii în pământ.

Era tot ce puteam face ca să trec neobservată.

M-am simțit cuprinsă de un val puternic de ușurare în clipa în care am ajuns în partea din față a clădirii fără să fi fost nevoită să spun nici un cuvânt și mi-am continuat drumul spre stația Ruggle, grăbindu-mă să urc în metrou înainte să se închidă ușile.

Două stații.

Doar atâtea erau până în Back Bay.

În timpul călătoriei, mi-am trecut brațul pe după bara de metal și am deschis o aplicație de pe telefon. Nu am apucat să citesc decât vreo câteva actualizări de status, când vocea din difuzor a anunțat stația Back Bay.

După ce am ieșit la suprafață, am luat-o pe Dartmouth Street până am ajuns la restaurant. Rose era chiar în față, așa cum spusese în mesaj. Stătea la o măsuță rotundă, pe care erau două pahare de vin roșu și un platou din lemn, cu aperitive reci.

– Hei! a exclamat când m-a văzut apropiindu-mă și m-a îmbrățișat de îndată ce am ajuns lângă ea.

Nu m-a deranjat.

Era parte din motivul pentru care mă aflam acolo.

Ba chiar am îmbrățișat-o la rândul meu, cât am putut de strâns.

Eu și Rose fuseserăm colege de cameră de cămin în primul an la Northeastern. Eu eram o fată timidă, din sudul statului Maine, care lua cu ușurință note mari și își dorea să lucreze în domeniul sănătății. Eram în același timp complet lipsită

de experiență când venea vorba despre petreceri. Rose era din sudul Bostonului. Ea venise la facultate expertă în arta de a consuma alcool în exces și a vomita a doua zi dimineață fără ca măcar să-și întindă rujul de pe buze.

Eram complet diferite.

Și, deși ne schimbaserăm amândouă atât de mult de-a lungul anilor, eram încă mai apropiate ca oricând.

– Bună! am șoptit, la rândul meu.

Mă ținea atât de strâns, încât îmi era greu să respir.

– Mulțumesc că nu ai anulat!

– Ei, am încercat, am recunoscut eu.

– Știi, dacă într-adevăr nu voiai să vii în seara asta, nu te-aș fi forțat.

– Știu.

M-am dus de cealaltă parte și m-am așezat în fața ei. După ce mi-am agățat geanta de spătarul scaunului, am ridicat paharul de vin, l-am ciocnit cu al ei și am luat o gură.

Pinot noir.

Știa ce-mi trebuia.

– Pentru momente! spuse ea, în timp ce eu înghițeam.

Rose credea în celebrarea momentelor.

Întotdeauna.

Și, după ea, astăzi era unul dintre ele.

– Pentru momente! am repetat.

A luat o gură de vin, apoi și-a pus brațele pe masă și s-a aplecat spre mine.

– Povestește-mi totul despre ziua de azi! Vreau să aud cele mai mici detalii.

Știam că avea să urmeze cererea asta. Fusese, în parte, motivul pentru care nu voisem să vin.

– M-am trezit, m-am dus să alerg, apoi m-am dus la muncă și acum m-am întâlnit cu tine. Nu e mare lucru de adăugat.

– Alix...

Nu-mi rostise numele ca pe o dojană. Îl spusese ca și cum m-ar fi încurajat să vorbesc despre asta. Pentru că Rose era întotdeauna convinsă că trebuia să mă descarc de ceva.

– La muncă a fost bine, am spus. Întreaga tură a fost relativ liniștită, sincer, și, în mare, a fost o zi șocant de lipsită de evenimente în Boston.

Chipul lui Rose a început să se relaxeze. Cu siguranță încordarea ei nu trecuse neobservată.

– Și a fost soare! a spus ea.

Am încuviințat din cap.

– Sunt recunoscătoare pentru asta.

Am luat încă o gură de vin, sperând că răspunsurile pe care i le dădusem fuseseră destul de satisfăcătoare cât să schimbe subiectul.

– Am vești.

Ușurată că dorința mi se îndeplinise, am întins mâna și am luat un cubuleț de brânză și o felie de prosciutto.

– Oh, da? Ce fel de vești?

– Am ales un bărbat.

– Ce? am făcut, mestecând îmbucătura din gură. Ai deja un bărbat, pentru ce, Doamne, iartă-mă, ai căuta altul?

– Nu pentru mine. Pentru tine.

Am scuturat din cap.

– Oh, nu!

– Știi că de mult vreau să-ți fac cunoștință cu unul dintre directorii artistici de la mine de la birou, iar acum a sosit, în sfârșit, momentul. Să nu crezi că am uitat promisiunea pe care mi-ai făcut-o!

Cu trei luni și o săptămână în urmă, Rose mă întrebese dacă putea să-mi aranjeze o întâlnire. Îi spusese că aveam să iau în calcul oferta ei peste trei luni.

Fusese isteată și nu mă întrebese săptămâna trecută.

Era și mai isteată că mă întreba acum.

Am pus pe masă paharul aproape gol pe care nu-mi dădusem seama că-l țineam în mână. Tocmai când mă pregăteam să răspund, Rose a spus:

– Nu îți cer să începi o relație serioasă cu băiatul ăsta. Vreau doar să ieși la cină cu el. Așa cum ai ieșit cu mine acum. Dacă simți că e ceva acolo, continuă! Dacă nu, măcar știi că ai încercat.

– Ții neapărat să-mi bagi pe cineva în pat, nu?

– Și asta e rău?

Am deschis gura, apoi am închis-o pe loc. Trebuia să mă gândesc la ce spun, înainte ca niște vorbe necugetate să mi se rostogolească de pe buze.

– Nu, presupun că nu e.

– Bun.

A rânjit satisfăcută.

– Atunci, să facem ceva în sensul ăsta!

Nu știam dacă aveam să mă duc la întâlnirea cu directorul artistic. Dar, ca să evit un discurs de-al lui Rose, am zâmbit și am avut grijă să spun cât mai convingător:

– De-abia aștept!

CAPITOLUL 2

DYLAN

Cu trei ani și două luni în urmă

Prima oară când am văzut-o pe Alix Rayne, intra în restaurantul la care luam cina. Venise împreună cu o fată care, am aflat mai târziu, era Rose, prietena ei cea mai bună. Eu eram acolo cu o altă femeie.

Nu am avut intenția să o urmăresc pe Alix mișcându-se prin încăpere. Dar partenera mea din acea seară pur și simplu nu-mi captiva atenția.

Și, pentru că eram obișnuit să evaluez perimetrul din jurul meu și vederea mea periferică era mai sensibilă decât a multor oameni, odată ce Alix a intrat din dreapta mea, n-am mai putut să-mi iau ochii de la ea.

Era absolut superbă.

Amândouă femeile s-au așezat la o masă aflată la mai puțin de zece metri distanță de a mea.

Alix stătea cu fața spre mine.

Apoi a râs la ceva ce i-a spus Rose și s-a uitat în meniul de vinuri.

– Dylan? m-a strigat femeia cu care eram în acea seară.

Am întors capul, uitându-mă la ea, dar ascultând sunetele care veneau dinspre cealaltă masă.

– Da?

– Nu voiai să comanzi niște vin pentru cină? Cred că mâncarea trebuie să sosească.

Nu voiam să fiu nepoliticos, dar nu-mi mai doream să beau vin cu ea. Nici măcar dacă asta îmi garanta o partidă de sex oral pe bancheta din spate, în timp ce șoferul meu o ducea acasă. Voiam să fiu cu femeia frumoasă de la cealaltă masă. Cea cu părul lung, de culoarea ciocolatei, talie foarte pronunțată și buze natural rotunjite, de un roz pal.

Tocmai când mă pregăteam să răspund, am simțit o vibrație în buzunarul interior al hainei. Am băgat mâna și am scos telefonul mobil. Când am văzut numele de pe ecran, i-am spus partenerii mele:

– Trebuie să răspund. Mi-am trecut degetul peste ecran și am ridicat telefonul la ureche. Da?

– Am o problemă, a zis asistenta mea.

– Spune!

– Unul dintre piloți a apărut în stare de ebrietate. A fost trimis acasă și imbarcarea este întârziată. Avionul e programat să decoleze de pe Logan International Airport în treizeci de minute. I-am contactat pe toți ceilalți piloți din zonă și nici unul nu este disponibil. Cum vrei să procedăm?

– Unde merge?

– Las Vegas.

Voia să știe dacă o să pilotez eu avionul sau dacă să le rezerve pasagerilor câte un loc la un zbor comercial și să le dea credite pentru neplăcerea creată.

Clienții mei îmi foloseau compania din multe motive. Unul dintre acestea era că decolam absolut întotdeauna și nu-i trimiteam niciodată la zboruri comerciale.

Găseam o soluție. Indiferent care ar fi fost.

Prin urmare, știa răspunsul meu înainte chiar să spun: